

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

Den 16 Juni 1901

N:r 38

Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Per Jacob von Ehrenheim* (med 1 porträtt). *Musikkonservatoriets nye direktör* (med 1 porträtt). *En femtiöring*. För HVAR 8 DAG af Harold Hårje. *„Studenthissning»* (med 1 illustration). *Sorgehögtiden på Skansen* (med 6 illustrationer). *Prins Carl* (med 1 porträtt.) *Kipten och fru Elvir Berling* (med 2 porträtt.) *En utflykt till Port Royal* (med 3 illustrationer). *En kry åldring* (med 1 porträtt.) *Diakonissanstalten å Ersta* (med 5 illustrationer). *Frits Ludvig Dardel* (med 1 porträtt). *Onkel Clements arf.* Öfvers. för HVAR 8 DAG. *Eldsvådan vid Norrtull i Stockholm* (med 2 illustrationer.) *Veckans porträttegalleri* (med 16 porträtt).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1901.

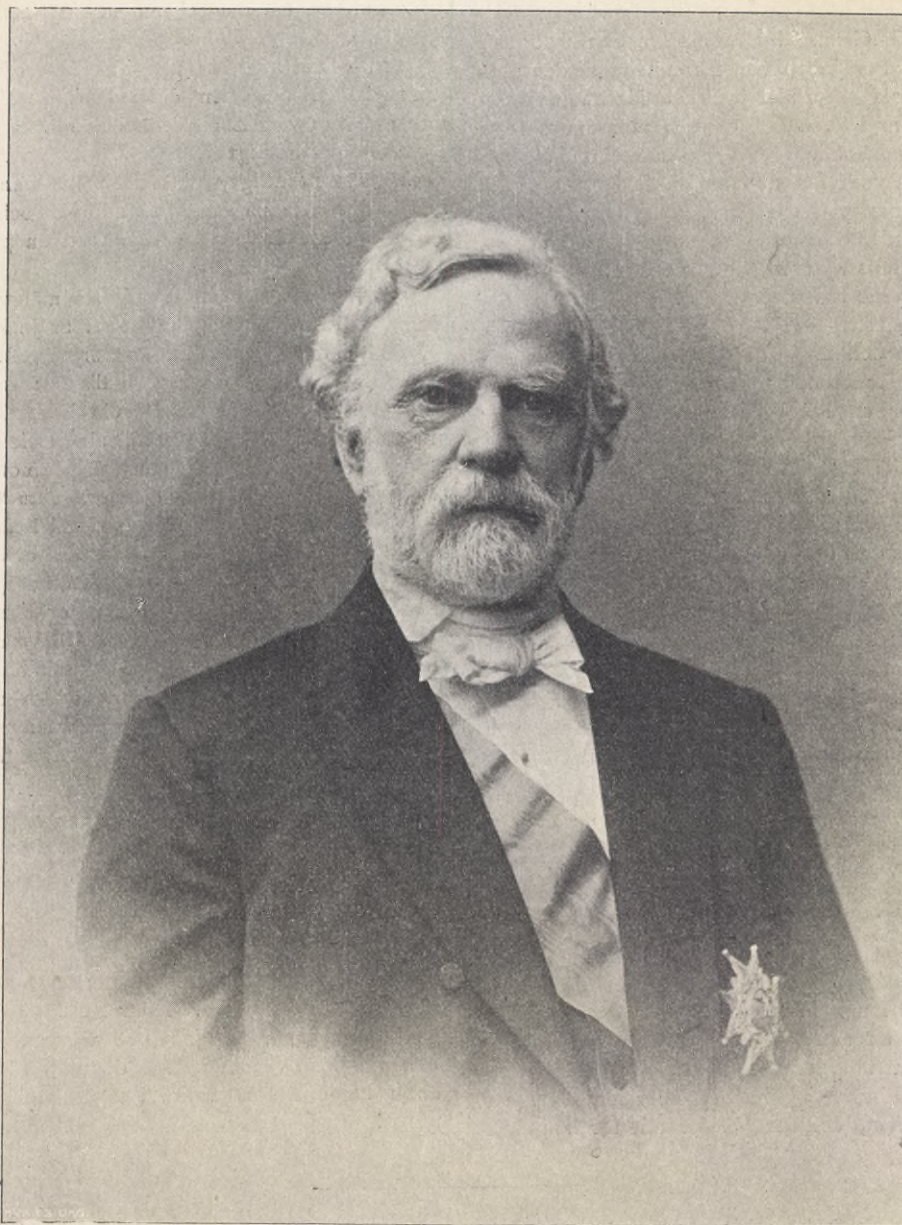

Foto. Dahllöf, Stockholm.

PER von EHRENHEIM.

PER JACOB VON EHRENHEIM.

Det torde varø högst få af våra offentliga män, hvilka hugnats med en sådan mängd förtroendeuppdrag, som den ärevärdige ädling, hvilkens bild i dag pryder HVAR 8 DAGS första sida. Ett bland dessa många uppdrag, i hvilket han under mångårig verksamhet insatt sin kraft, energi och eminenta förmåga, var ordförandeskapet i Svenska slöjdföreningen, från hvilken befattning hr v. Ehrenheim afgick den 21 maj, då föreningen i kronprinsens närvaro sammanträdde i Stockholm för att hylla sin mångåriga ordförande, som alltsedan år 1878 innehafte denna sin post.

* * *

Född på Grönsö i Uppsala län den 4 augusti 1823, aflade Per Jacob von Ehrenheim studentexamen i Uppsala 1839, blef juris kandidat 1846, tjänstgjorde i 7 år i Svea hofrätt och utnämndes 1850 till vice häradshöfding. Tre år senare lämnade han dock statens verk för att ägna sig åt skötseln af det präktiga gamla godset Grönsö, hvars ägare han blef 1864. Ehrenheim skulle emellertid komma att verka i statens tjänst långt mera än de flesta, hvilka som yrke ägnat sig häråt.

Under riksdagarne 1850—51, 1856—58, 1859—60, 1862—63 och 1865—66 visade han sig som ridarhusets ledamot och utskottsledamot mycket intresserad för en hel del frågor. Han yttrade sig bl. a. i tullfrågor och strafflagsfrågor m. m. på ett ofta liberalt sätt — och det kan sägas, att von Ehrenheim alltid varit en person, som icke låtit förvilla sig hvarken af tillfälliga tidströmningar eller föråldrade doktriner, utan städe haft en öppen blick för det helas framgång, kunnat se sakerna i stort.

Det k. representationsförslaget fick i den skarp-synte mannen en varm vän, och han blef också en af det nya statskicketts förste ledande män. Från den 4 sept. 1866 till den 3 juni 1870 var von Ehrenheim konsultativt statsråd. Allt ifrån 1867 har han som Uppsala läns representant haft plats i Första kammaren, där han lifligt deltagit i de olika utskottens arbeten. 1879 till mars 1891 var han kammarens vice talman och mars—maj 1891 samt 1892—95 dess talman, hvilken förtroendepost han, liksom de öfriga han innehafte, skötte lika taktfullt som säkert. Grundlagen och kammarens arbetsordning äga inga hemligheter för von Ehrenheim, och den lille mannen med det kloka, fina utseendet är äfven i yttre afseende i hög grad representativ. Vi ha redan antydtt mångfalden af de uppdrag, som hr v. Ehrenheim innehafte eller innehar i det offentliga lifvet, och det blefve allt för långt att

här uppräknat dem alla. Vi nämna emellertid några:

Sedan 1872 är han fullmäktig i riksbanken och numera fullmäktiges ordförande. 1865—66 var han ledamot i komitén för utredning af frågan om grundskatternas reglering, 1871—79 v. ordförande i Uppsala läns hushållningssällskap, 1874 ordförande i komitén för kommerskollegii omorganisation, 1875—1877 ordf. i komitén för utarbetande af författning om barns och yngre personers användning i fabriker, 1877—78 ordf. i komitén för utarbetande af ny patentlag, o. s. v. Dessutom har han i öfver ett decennium från år 1888 varit Uppsala universitets kanslär, till dess denna post nyligen öfvertogs af f. statsrådet Gilljam.

Man kan af dessa uppgifter få ett begrepp om mångfalden och den olika beskaffenheten af de poster, som von Ehrenheim beklädt.

Utomordentligt begåfvad, utomordentligt flitig och utomordentligt rättskaffens, har han som sagt skött dem alla på ett glänsande sätt och torde mer än de flesta ha gagnat och varit en prydnad för sitt land.

Att en sådan man erhållit en mängd yttre erkännanden och hedersbetygelser är ju klart. Von Ehrenheim är också till en början ledamot af en mängd akademier och lärda sällskap: 1871 valdes han till ledamot af Landtbruksakademien och utnämndes 1878 af K. M:t till akademiens ständige direktör. 1887 kallades han till ledamot af Vetenskapsakademien, 1889 till hedersledamot af Fysiografiska sällskapet i Lund, 1891 till hedersledamot af Vetenskapssocieteten i Uppsala och af Vitt-historie- och ant. akademien i Göteborg, 1893 till hedersledamot af Vet.- och Vitterhetssamhället i Göteborg och 1897 till ledamot af Svenska akademien. 1893 vid jubelfesten i Uppsala blef v. Ehrenheim juris hedersdoktor. Det behöfver knappast tilläggas, att hans ordnar äro häde många och höga. Framst bland dem alla bär han serafimerordens insignier.

Sedan 1874 är den ständigt sysselsatte mannen ordf. i Nya Trollhätte kanalbolags direktion. Och åren tyckas endast obetydligt ha tagit på hans krafter och arbetslust, i det att de lämnat skärpan och klarheten i hans förstånd oförminskade. Endast stämman är numera måhända något beslöjad och har i bland svårt att göra sig hörd. Men mannen har det icke. Hvar helst han uppträder, lyssna alla med aktning och vördnad till honom och till hans visa råd. Må denne verkliga ädling ännu länge kunna verka i ett älskadt fosterlands tjänst!

Foto. Jonason, Göteborg.

HVAR 8 DAG.

VILHELM SVEDBOM.

Till direktör för Musikaliska akademiens musik-konservatorium har efter aflidne Albert Rubenson utnämnts konservatoriets hittillsvarande sekreterare, filosofie doktorn *Vilhelm Svedbom*, hvilken intill den 1 september kommer att uppehålla äfven sekreterarebefattningen.

Per Jonas Fredrik Vilhelm Svedbom är född i Stockholm och son till docenten i statistik, rektorn vid Nya Elementarskolan sedermera Aftonbladsredaktören P. E. Svedbom.

Vilhelm Svedbom blef student i Uppsala 1861, filosofie doktor och docent i litteraturhistoria darsammastädes 1872, sekreterare vid Musikaliska akademien 1876 och lärare vid konservatoriet i musikhistoria och estetik 1877.

Svedboms musikhistoriska föreläsningar äro synnerligen intressanta samt utmärka sig såväl genom grundlighet och sakkännedom som genom en fördomsfri och säker uppfattning. Den nye konservatoriedirektören har äfven gjort sig känd som en lycklig och begåfvad tonsättare, bland hvilken alster kunna nämnas kantatverken »Fyris» och »I rosengården» för solo, kör och orkester, en mängd vackra sånger med piano, dito för blandad kör och manskör, m. m. Det går genom Svedboms kompositioner en varm, äkta svensk, lyrisk folkviseton, som är synnerligen tilltalande, och hans alster äro, liksom hans tillgängliga, sympatiska personlighet, totalt fria från allt slags affektation eller pose.

Med den ingående kännedom, som direktör Svedbom genom sitt mångåriga sekreterareskap har om konservatoriets angelägenheter, och i betraktande af det intresse, hvarmed han städse ägnat sig åt skötandet af denna sin förra pröfvande befattning, torde man här gifvetvis kunna säga, att den rätte mannen kommit på rätta platsen.

T. v. T.

EN FEMTIÖRING.

Bagatell för HVAR 8 DAG af *Harold Härje*.

Under mina studieår bodde jag en vinter långt ute vid Vallhallavägen i Stockholm, där denna gata gränsar till den stadsdel, som i dagligt tal kallas »Sibirien». Afståndet från teknologiska institutet, där jag studerade, gaf mig motion och hyran var billig — två goda förmåner, som följdes af en tredje: närheten af skogen med dess friska luft och skidbackar.

Huset beboddes nästan uteslutande af arbetarefamiljer; bland dessa var äfven mitt värdfolk, som, för att erhålla ett välbehöfligt bidrag till hyran, åt mig afstod ett rum, hvilket jämte tamburen, som, jag också disponerade, utgjorde nära nog hälften af deras lägenhet, den de för öfrigt mycket väl kunnat behöfva för egen del.

I trappan och på gården till detta hus mötte jag ofta en ung flicka, hvilken skygga utseende kom mig att uppmärksamma henne mera, än jag kanske eljes skulle ha gjort. Hon kunde vara en 15-16 år gammal. Gestalten var späd och fin, ansiktet var alltid allvarligt, och ögonen — de stora blå ögonen — hade ett uttryck, som man finner hos en människa, hvilken håller på att lugna sig från en svår förskräckelse, men ännu ej riktigt kunnat blifva herre öfver sig själf. Det hände ett par gånger, då jag kom hem och efter min vana stormade uppför trappan tagande två, tre trappsteg i sänder, att jag var nära att springa midt i

famnen på henne. Jag ursäktade mig, hon log och rodnade. Kanske rodnade jag själf också — ty det har man ej så svårt för, då man är nitton år. Från denna dag brukade jag nicka åt henne, då vi möttes. Det roade mig att se rodnandet och leendet upprepas, och det lyckades ibland, men långt ifrån alltid.

Jag frågade henne ej, hvem hon var, liksom jag för öfrigt aldrig tog notis om någon af husets folk, som jag mötte i trapporna. Men en söndagsmorgon, då min värdinna kom in för att elda, började hon berätta den stackars flickans historia, och därtill hade hon, såsom jag samtidigt fick veta, en för dagen aldeles särskild orsak.

Hennes mor var död och fadern på — Långholmen. Se där den tragiska orsaken till hennes sorgbundenhet! Själf var hon nu i tjänst hos en arbetarefamilj, och hennes enda glädje var att en gång i månaden få besöka fadern i fångelset.

I dag var det en sådan söndag, då hon hade tillåtelse att få tala vid fadern. Men hon kunde ej gå den milslånga vägen till fots, och äfven om hon kunnat det, skulle hennes matmoder ej gifvit henne så lång fritid, som en sådan promenad fördrade. Hon måste därför använda spårvarnare eller ångslupen från Riddarholmen. Föregående afton hade hon för min värdinna, som hon var litet bekant med, under tårar förklarat, att hon ej

denna gång skulle kunna få råka sin får, då hennes pängar voro alldeles slut.

— Nå, det kan väl ej vara så mycket som behöfs! sade jag.

— Bara en femtiöring . . .

— Nå, det kan hon ju få af mig! sade jag genast.

— Sade jag inte det, — fortsatte värdinnan vid kakelugnen. — För se ingenjören är ju alltid så snäll! . . . Men flickan ville inte alls, att jag skulle tala vid herrn om det. Själfr har jag, gunäs, för tillfället ej mer än jag behöfver, och dessutom har jag hjälpt henne en gång förut.

— Men folket, som hon tjänar hos då? undrade jag.

— De se nog helst, att hon stannar hemma.

Jag tog fram en krona och lämnade för vidare befordran till flickan.

— Nej en femtiöring är nog. Hon tar aldrig emot mer, än hvad hon behöfver för tillfället.

— Det är väl bäst, att hon tror, att hon får slanten af er? sade jag.

— Kommer aldrig ifråga, sade hon. Och så försvann hon hastigt, i det hon lämnade åt mig att tyda den sista repliken, bäst jag kunde. Emellertid fick jag ännu samma dag veta, att flickan lått gifvan med uttrycklig tillsägelse att tacka mig för densamma. Aldrig hade jag känt mig så besvärad af att gifva en allmosa. Jag skulle möta den barnsliga, skygga blicken någonstades i trappan på gården eller på gatan, och denna stackars blyga flickunge skulle nödgas tacka mig för den usla femtiöringen.

Detta skedde också, jag minnes nu ej rätt huru, men jag mins väl, huru hon rodnade, då hon, djupt nigande ville fatta min hand, som jag med ett kort tack drog undan.

Sedan såg jag henne ofta som förr, och alltid log hon mot mig. För hennes egen skull vågade jag ej sysselsätta mig med henne eller ens visa, att jag hälsade förtroligare på henne än på andra. Jag hade genom min pratsamma värdinna fått erfaras, att det fanns onda tungor i huset, och flickan var på väg att utveckla sig till ung kvinna. Jag minns särskildt, att jag tänkte på detta, och det förvånar mig nu, ty det var mycket både hos henne själf och i hennes historia, som lockade till

ett närmande. Kanske var det dock just tanken på hennes olycka, som dikterade min grannlagenhet.

Min värdinna berättade också om fadern, så att jag fick klart för mig, att han var en viljesvag lättnarrad stackare, som låtit förleda sig att vittna falskt till förmån för en kamrat, och nu aftjänade straffet för detta brott.

Våren kom. Jag flyttade från trakten och tänkte ej mera på hela historien. Därför blef jag högst förvånad, då jag flera år därefter erinrades om densamma.

I närheten af det hus, där jag numera bodde, höll man på med något gatuarbete, och ofta, då jag gick där förbi, märkte jag hur en äldre arbetskarl vördnadsfullt hälsade på mig. Jag letade förgäfvets i mitt minne, efter hvem han kunde vara, och en dag, då han stod ensam helt nära trottoaren, och som vanligt tog af sig hatten, då han fick se mig, frågade jag honom:

— Känner ni mig?

Jo, nog kände han mig, fast jag ej kände honom. Se det var egentligen hans flicka, som kände mig. För jag varit så snäll mot henne en gång, och det kunde han aldrig glömma.

— Det måtte bestämdt vara något misstag?

Nej, se det var det inte. För han var alldeles säker på, att jag var den, som hans flicka visat honom på . . . Den herrn, som gifvit hans flicka spårvagnspängar, då han satt inne, och då hon annars inte kunnat komma ut till honom en söndag.

— Så . . . jaha, nu mins jag.

— Ja, se om jag så lefde i hundra år, skulle jag ändå känna igen herrn, som var så snäll mot min stackars flicka, då hon hade svårt och var ensam . . . Tårarne hindrade honom för en stund att fortsätta.

— Nå, hur har hon det nu? frågade jag.

— Jo, hon har det riktigt bra. Hon har fått tjänst hos ett fint herrskap och snäll och omtyckt är hon. Och en gång i veckan kommer jag och hälsar på henne.

— Nå, det var roligt att höra.

Då jag gick, kramade han min hand, så att det nästan gjorde ondt, men jag tänkte alls icke på att hindra honom från att göra det. Jag tänkte istället på det märkvärdiga faktum, att man stundom kan få rätt god utdelning på ett kapital af — en femtiöring.

»STUDENTHISSNING».

I dessa dagar, då studentexamen pågå som bäst land och rike omkring, är ju en bild som denna mycket aktuell. Den framställer hissningen af en manlig »nybakad» utanför Palmgrenska samskolan i Stockholm

Foto. Ax. Lindahls Fotogr. affär, Sthlm.

STUDENTERNA HISSAS UTANFÖR PALMGRENSKA SAMSKOLAN I STOCKHOLM.

SORGEHÖGTIDEN PÅ SKANSEN.

Fotografier för HVAR 8 DAG af Axel Lindahls Fotogr. affär, Sthlm.

HARALD WIESELGREN TALAR.

STUDENTKÅREN ANLÄNDER.

G. Hazelius.

Sällan eller aldrig har väl en svensk privatman fått en sådan begrafning som kom Artur Hazelius till del: hufvudstads-tidningarne uppskatta den folkmassa, som i anledning af begrafningshögtidligheterna var i rörelse, till *mer än hundrausen personer*. Men så var det ju håller ingen vanlig privatman det här gällde: Hvad Artur Hazelius genom sin enastående energi, genialitet och viljekraft skapat — man kunde nästan vara frestad säga »af intet» — det tillhör och skall, liksom hans person och minnet af denna, alltid till-

höra hela svenska folket, bli en af dess dyraste skatter.

Det mest gripande och stämningfulla vid denna enastående jordfärd varsorgehögtiden på Skansen: man stod ju här så att säga midt i hjärtat, af hvad Hazelius skapat, och minnena, af hvad han gjort och verkat trängde sig här på en med en oafvislig styrka.

För dem, som ville defilera för den dödes stoft, var Skansen öppen kl. 12-3 i tisdags, och långt före förstnämnda tid samlades vid ingången bakom Hasselbacken en enorm kö af människor, som sträckte sig långt ned på Djusgårdsslätten. Här voro alla samhällsklasser, fattiga, rika, unga och gamla representerade — det var *folket* som brakte sin bortgångne storman sitt hjärtas sista hyllning.

Förbi den bekanta gula villan, ringlade sig det väldiga tåget förbi Renberget, Svandammen och fram mot Orsakullen.

Här uppe på höjden stod det i all sin enkelhet imponerande gröna kapellet af granris, kantadt med enar och hvita liljor. En bred trappa leder dit upp, och ofvan fasaden läsas Tegnér's ord, hvilka kunna sättas som måtto på hela Hazelii lifsgärning:

Tron ej, hvad häglösheten hviskar till er,
Att striden är för hög för er förmåga.
Och att den kämpas ut väl er förutan ...

DALKARLARNE PÅ VÄG MED HAZELII KISTA FRÅN SKANSEN TILL ÖSTERMALMS KYRKA.

SKANSENS KULLOR MED KRANSAR.

Här inne står den enkla, gula kistan, höljd af den blågula flaggan, och på dess lock ligger en brokig krans af den svenska jordens vackra, vilda försommarblomster, en gård från den aflidnes son. Bakom ser man mot den svarta duken en mängd kransar från olika korporationer och föreningar, som stått den gamle skansdoktors person och sträfvan nära ...

* * *

På aftonen kl. 6 ägde den egentliga stora sorgehögtidligheten rum, af hvilken vi här återgifva några bilder. Redan långt förut voro alla skansens gångar fyllda med folk. Bland alla de korporationer, som för att ägna den aflidne märkesmannen den sista vördnadsbetygelsen, hade infunnit sig Stockholms och Norrlands nationsföreningar i Uppsala *in corpore*, och marskalkskapet ombesörjdes desslikes af studenter med de Uppsalienskt traditionellt breda, blågula sidenskarpen.

Först tonade från flottans musikkår Hallströms »Den 30 November», tillägnad Hazelius, en ståtlig utvald manskör sjöng Josephsons gripande »Requiem», och därpå framträdde på den granrisklädda sluttningen till kapellet prof. O. Montelius, och höll sitt med kraft och inspiration framförda stora tal.

Därefter följer från sängkören »O, Gud, som styrer», och Harald Wieselgren träder fram samt talar orginellt och varm-

hjärtadt som alltid. Sedan en barnkör sjungit en hymn, som ljud förunderligt skön och vemodig i den stilla sommarkvällen, följde den högtidliga *kransnedläggningen*, som var synnerligen imponerande. Därpå talade pastor primarius Håhl, tolkande sorgen öfver förlusten af den bortgångne och tackande Den Allsmäktige, som skänkt Sveriges folk en man, sådan som Artur Hazelius var.

Därpå utgick från Skansen den jätteprocession, som förde Hazelii stoft — buret af dalamän

från Rättvik — till Östermalms kyrka, där jordfästningen förrättades af docenten J. A. Eklund.

För denna imponerande hyllning, som bereddes den store dödes stoft, har ju för öfrigt redan utförligt redogjorts i alla landets tidningar. Alla beskrifningarne stämma öfverens däri, att ett star-

kare och mera gripande uttryck för ett helt folks sorg öfver en af sina ädlaste söners bortgång, väl sällan skådats, och alla instämma de i de ord, som slutade prof. Montelii stora tal:

»Du har med kärlek vårdat svenska folkets minnen. Sveriges folk skall kärleksfullt vårda ditt minne!»

FLOTTANS KRANS LÄGGES PÅ HAZELII KISTA.

STUDENTKÅREN SJUNGER »STILLA SKUGGOR».

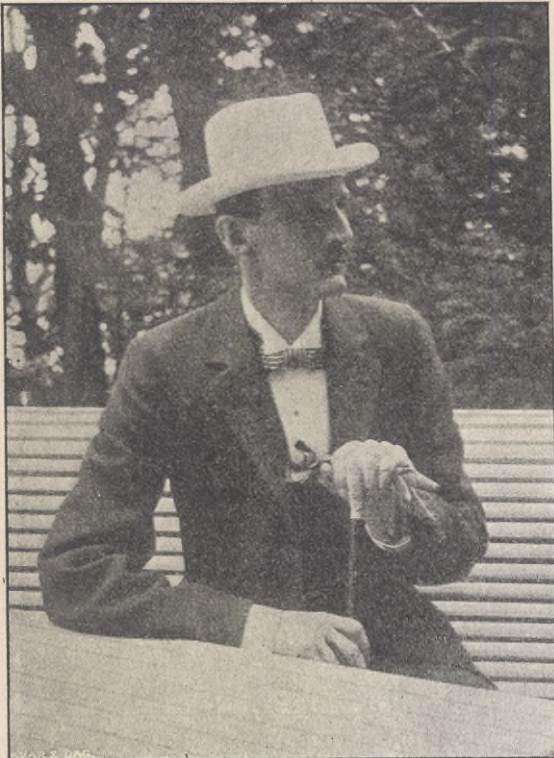

Foto. W. H. Smidt, Norrköping.

PRINS CARL

vistades under maj och juni månader i tvänne repriser vid Kneippkuranstalten vid Norrköping, där H. K. H. undergick behandling för den nervositet med åtföljande sömnlöshet, hvaraf han sedan någon tid tillbaka lidit.

Prinsen undergick här precis samma vattenbehandling som andra Kneippgäster samt tillbrakte föröfrigt så mycken tid som möjligt i friska luften med promenader, bicykelturer o. s. v.

H. K. H. befann sig synnerligen väl af kuren, hvilket ju ock synes å det lyckade porträtt, som för vår räkning tagits under senare delen af hans uppehåll vid Kneippanstalten.

KAPTEN OCH FRU ELVIR BERLING.

Vi äro i tillfälle meddela porträtt af detta unga par, omkring hvilket de händelser timat, som på senaste tiden upprört sinnena öfver hela landet. Man kan icke undgå att känna varm sympati för den man, hvilken uppoffrar en framtid, som hittills telt sig lysande, för att bevara sin själfkänsla och tro på hvad han anser rätt. Äfven den unga maken, som så hängifvet står vid mannens sida, har tvifvelsutan öfverallt vunnit lika stora sympatier.

EN UTFLYKT TILL PORT ROYAL.

Från HVAR 8 DAGS Pariskorrespondent.

Anndag pingst hade ett 60-tal medlemmar af svenska kolonien i Paris anordnat en utfärd till Port Royal nära Versailles, ryktbart som säte för den jansenistiska rörelsen inom katolska kyrkan, som på 1600-talet gjorde slut på skolastikens torra och spetsfundiga lärosystem. Men framför allt är Port Royals namn nära förenadt med namnet på *Pascal*, Frankrikes största religiösa snille i alla tider.

Af Port Royals gamla kloster återstår nu endast grundmurarne. På jesuiternas anstiftan beslöt nämligen påven år 1707 att »detta näste af villfarelser skulle nedrivas till sina grundvalar». Den gamle kung Ludvig XIV i det närbelägna stolta Versaille lydde order och lät sina trupper omringa klostret samt med våld utdriva dess invånare. Så förstördes kloster och kyrka i grund. Till och med liken på kyrkogården gräfdes upp och bortfördes.

På platsen för det gamla slottet reser sig nu ett litet kapell. Här samlades efter en angenäm färd genom Paris' vackra omgifningar det lustresande svenska sällskapet. Doktor Söderblom höll ett intressant föredrag om Port Royals historia. Han erinrade om dess storhetstid, då där lefde män som Blaise Pascal, jesuiternas oförsonlige fiende, den framstående advokaten Le Maître, den store dramaturgen Jean

Racine, hvilken där skref några af sina mest berömda dramer, de lärda bröderna Arnauld och många andra.

Port Royal är i själfva verket för Frankrike, hvad Luthers Wittenberg är för Tyskland, hvad Kierkegaards hus är i Köpenhamn och hvad Olaus Petri predikstol är i Stockholms Storkyrka: det är en af den andliga kulturens stora minnesvårdar.

Pascal kom hit 1655 vid 32 års ålder. Han var

BLAISE PASCAL.

redan då en vida berömd man både som naturvetenskapsman och filosof. Vid 15 års ålder hade han redan skrivit ett arbete, som väckte den store Leibnitz' beundran. Nitton år gammal hade han upfunnit en räknemaskin, som var den första i sitt slag, och hvilken han skickade till drottning Kristina i Sverige.

Men djupare än i naturens hemligheter trängde Pascal in i själslifvets. Människan var för honom intres-

KAPELLET I PORT ROYAL

HVAR 8 DAG.

SVENSKA LUSTRESANDE I PORT ROYAL.

x Doktor Söderblom.

santare än allt annat. Andra hade stiftat lagar för förnuf-tet, han har stiftat lagar äf-ven för hjärtat och viljan. Hans sats: »hjärtat har sina skäl, som förståndet icke be-griper», har blifvit ett ord-språk.

Jesuiterna ha aldrig haft någon farligare fiende än Pascal. Oaktadt de voro alls-mäktiga i Frankrike vid denna tid, upptog han mo-digt kampen mot deras sam-vetslösa moral. Kung Ludvig förföljde honom, och påfven fördömde hans teser i bulla på bulla. Pascal förblef oböj-lig. Man uppmanade honom att åtminstone mildra sina teser. Till svar genmälde han: »jag skall en gång göra dem skarpere».

Efter doktor Söderbloms värtaliga och intressanta före-drag fotograferades delta-garna i färden först utanför det lilla kapellet och sedan uppe i en skogsbacke i när-heten, dit man begaf sig för att intaga frukost. Denna äts i fria luften och de med-förda matkorgarna tömdes snabbt, ty resan, den friska luften och den glada stäm-ningen hade retat aptiten äf-ven hos den mest bortskämda parisermage. Så sprangs »sista paret ut», »två slå den tredje» och andra svenska lekar, man sjöng svenska visor och marseljäsen. Sedan kaffe intagits, promenerade man i spridda grupper genom den vackra, omgifvande sko-gen, hvarefter på aftonen återfärden anträdades till Paris.

Det är sällan, som sven-skarna i Paris slutit sig till-sammans i så stort antal för en utfärd. Att den icke af-lopp alldeles utan äfventyr är naturligt, men lika natu-rligt, att dessa icke här kunna i detalj berättas. Och belä-tenheten med den angenäma utfärden var lika allmän hos deltagarne som tacksamheten mot arrangörerna, i främsta rummet doktor N. Söder-blom, hvilken inom kort lär lämna Paris och sina talrika vänner där för att tillträda den professorsstol, som vän-tar honom i Uppsala.

Ralph.

EN KRY ÅLDRING

är det som vi i dag presentera för våra läsare i änkefru Catharina Lund från Göteborg, som den 11 dennes ingår i sitt 95 lefnadsår. Fru L. är dotter till gamle professor Leche i Lund, en af Esaias Tegnér's bästa vänner under dennes vistelse vid Lunds universitet. »Biskopinnan» var också hennes gudmor, och hon var en af de fyra unga damer, som vid afskedsfesten för Tegnér i Botaniska trädgården i Lund, då han drog bort för att intaga biskopsstolen i Vexjö, lagerkransade den store skalden.

Detta är ett af den gamlas stoltaste minnen.

Vi besökte henne för några dagar sedan i sällskap med vår fotograf, som då tog den bild, som här återgifves, och fingo vi härvid de otvetydigaste bevis för, hur rask och duktig den vördnadsvärda gamla ännu är. Hon satt tre »sittningar» i olika ställning, utan att darra eller tröttnas det minsta, och när det hela var öfver frågade hon:

»Är det redan slut?»

Hennes dotter, hos hvilken fru L. nu bor, ville, att hon vid porträtteringen skulle ha sin stickstrumpa i knäet:

»Stickstrumpan?» svarade 94-åringen, »den gjorde jag färdig i går; den ligger i öfversta byrålådan. . .»

Och sin »Hvar 8 Dag», som synes bredvid henne på divanbordet, läser hon ännu obehindradt utan glasögon

HVAR 8 DAG.
Foto. Jonason, Göteborg.

Änkefru CATHARINA LUND.

—r—r.

DIAKONISSANSTALTEN Å ERSTA.

MED ANLEDNING AF DESS 50-ÅRS-JUBILEUM.

Fotografier för HVAR 8 DAG af Axel Lindahls fotografiäffär, Stockholm.

Långt ute på Söder i Stockholm, i närheten af Stora varivet, men högt uppe på höjden, dit alltid från de förbipasserande ångbåtarna många blickar riktas, ligger Diakonissinrättningen med dess 1873 uppförda kyrka.

Diakonissinrättningen har i förra veckan kunnat fira sin 50-åriga tillvaro, och den 5 dennes ägde högtidligheten rum. Anstaltens uppgift är — såsom dr J. C. Bring, dess främste befrämjare, i lifstiden yttrade — att »vara en förmedlingslänk mellan den enskilde, som vill tjäna de elända, och samhället — det kyrkliga och borgerliga — som behöfver och begär denna tjänst; att för denna öfva och fostra dem, som vilja ingå i detta tjänande; samt att för dem vara ett skyddande, vårdande hem».

Anstalten var först förlagd till Kungsholmen och öppnades där den 9 juli 1859. Den flyttades 1857 till Jaktvarvet och fick 1864 sin nuvarande utmärkta plats. Den har alltjämt vuxit ut och in-

rymmer nu 1:0) kapell (åt hvilket man f. n. är be-
tänkt på att gifva ett dess sköna läge värdigare
yttre), 2:0) hushållsskola, 3:0) Magdalena- och
skyddssjukhem, 4:0) grafkapell, 5:0) ålderdomshem,
6:0) sjukhem, 7:0) pastorshus, 8:0) nya diakonisshu-
set (invigdt 1896), 9:0) gamla diakonisshuset, som
numera inrymmer paramentafdelningen, hem för
en del af den gamla hushållsskolans bofasta gäster
samt ett hospits för tillfälliga gäster. Till dessa
arbetsfält inom anstalten komma nu de många,
som öppnats därutaf för utöfver hela vårt land.
Tilläggas må här, att många sådana ännu vänta
på arbeterskor, som anstalten ännu ej kan i till-
räckligt antal utsända. Anstalten räknar f. n. 179
syster, 40 profsyster och 32 förprofsyster. Vid
anstalten vistas öfver 300 personer. Utom Ersta
har anstalten 105 arbetsfält i skilda trakter af Sve-
rige, äfvensom 2 vid missionsstationer och 1 å ame-
rikanskt sjukhus. Anstaltens årliga inkomster och
utgifter uppgå i rundt tal till 140,000 kronor.

BILDER PRÅN DIAKONISSANSTALTEN Å ERSTA: 1. In-
gången till anstalten. 2, 3 och 4 hufvudbyggnaden och
tvänne annexbyggnader. 5. Ingången till kapellet.

Vid 50-års-jubileet närvaro konungen, prins-
san Ingeborg, änkehärtiginnan af Dalarna samt
prinsen och prinsessan Bernadotte. Högtidstalet
hölls af ärkebiskop Ekman, hvarpå konungen ta-
lade och å drottningens vägnar öfverlämnade en
genom insamling åntadkommen gåfva af 76,000
kronor att användas till ett hem för ålderstigna
diakonissor och till utvidgande af anstaltens sjuk-
hus. Härfpå tackade ordföranden i sällskapets sty-
relse, t. f. generaldirektören F. H. Schlytern.

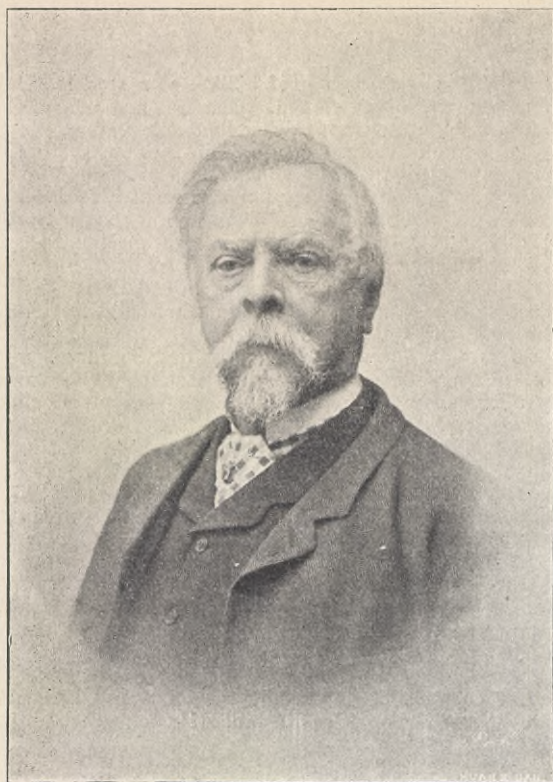

Foto. Jæger, Sthlm.

Annandag pingst på morgonen afled i Stockholm f. öfverintendenten, kabinettskammarherren Fritz Ludvig Dardel, 84 år gammal.

D., som var född i Schweiz, ägnade sig till en början åt den militära banan. Han utnämndes 1856 till kammarherre och två år senare till major i armén och militärattaché vid svensk-norska beskickningen i Paris, på hvilken plats han kvarstod till 1862. Redan 1859 hade han blifvit adjutant hos Carl XV och 1861 kallats till hedersledamot af Akademien för de fria konsterna. D. blef 1864 öfverintendent och chef för öfverintendentsämbetet, hvilket han förestod till 1882, och preses i Fria konsternas akademi samt kabinettskammarherre. Från presidiet i Akademien tog han afsked 1885.

D. var en personlig vän till Carl XV och var i tillfälle att på många sätt gagna den svenska konsten. Sveriges Allm. konstförening har honom att tacka för mycket. 1867–93 var D. ordf. i Nationalmuseets nämnd, han var vidare juryman för skön konst vid åtskilliga världsutställningar.

Von Dardel var som bekant själf en god karrikatyrtecknare. Han tecknade under signaturen »Stift & komp.» först tillsammans med Höckert och sedan ensam karrikatyrer i Ny Ill. tidning 1865–66. Han har dessutom utgifvit många häften litografier.

Den nu aflidne var en särdeles nobel personlighet, som aldrig framhåfde sig själf. Han sörjes lärmast af änka, f. friherrinna Silfverschiöld, samt ju barn.

ONKEL CLEMENTS ARF.

Af E. Nesbit. Öfversättning för HVAR 8 DAG.

IV.

Från denna stund spekulerade mr Cheetham på, huru han skulle kunna komma åt att få tala privat vid Harry Forester, men under denna väntetid skötte han sina affärer som vanligt, besökte sina vänner och tänkte ut alla möjliga förslag att förgöra Harry Forester och taga ifrån honom hans fästmö. »De äro alla finurliga nog», sade han till sig själf; »frågan är blott, hvilket af dem som skall användas.»

Slumpen lät honom emellertid komma på en bättre plan, än han någonsin kunnat utpekulera i sin uppfinningsrika hjärna. Han fullföljde den i alla detaljer och hade snart färdigt ett »helvetesmaskineri», som kunnat förrinta en försiktigare och kraftigare man än Harry Forester.

De möttes en dag alldeles händelsevis, och mr Cheetham närmade sig rivalen.

»Nå, där är ni», sade han, »vill ni vara god och följa med mig hem? Det är en liten sak, jag ville fråga er om i er egenskap af fackman.»

»Jag vet», fortsatte han, i det han såg bort och med sin käpp slog kvistar af buskarne, under det de gingo vägen framåt, — »miss Lancaster gjorde mig den äran att för mig tala om, hvilken tur ni haft, och ni kan vara alldeles säkra på — ni ursäktar väl, att jag för ett ögonblick vidrör detta ämne — att jag skall göra allt, hvad i min förmåga står för att skaffa er arbete, om ni

tillåter, att jag rekommenderar er åt mina vänner.»

»Nå», tänkte Harry för sig själf, »karlen låter ju riktigt hyggelig. Han är kanske inte så dålig, fast han ser obehaglig ut. Detta är ju riktigt nobelt gjordt!»

»Jag tackar er förbindligast», sade han högt, »vi få nog streta betydligt att börja med, men jag ämnar gno, så godt jag kan, och ni kan nog tänka er, hvarför jag har ett så fast hopp om att lyckas.»

Cheetham bet ihop tänderna, men svarade gladt: »Det tror jag det! . . . Men det jag nu ville tala med er om, är, att det är något på tok med porten till mitt hus. Det är också en remna i väggen till matsalen, och källarväggen lutar förfärligt. Det vore väl bäst att vidtaga några åtgärder i tid?»

»Nå, det skall väl låta sig afhjälpas», sade Harry, »om det nu bara ej gått alltför långt. Jag skall gärna se på det, om ni vill, men med min ringa erfarenhet vill jag ej garantera er något resultat.»

»För all del», sade mr Cheetham vänligt, »jag har fullkomligt förtroende till er.»

Då de kommo in genom dörren till biblioteket, där Harry så ofta suttit med sin onkel, öfverfors han af en hastig rörelse vid åsynen af de gamla möblerna, som fortfarande stodo kvar på sina plattor och så intensivt erinrade om den gamle mannen, som trots alla sina besynnerligheter alltid varit Harrys bästa vän.

»Ni dricker väl ett glas vin efter promenaden?» sade mr Cheetham, och Harry, som inför denna vänlighet glömde all sin gamla motvilja, bugade sig jakande.

Den första punkten i mr Cheethams plan var nu klar.

Den andra, som han utvecklat under vägen, bestod i att hålla sömndroppar i Harrys glas, hvilket boven utförde med största lätthet och med en nästan vräkig vårdslöshet inför det intet som helst ondt anande offrets egna ögon.

»Hvad tycker ni, att vi skulle ta' först?» frågade Cheetham, sedan de druckit sina glas i botten.

»Vi börja väl nedifrån och taga källaren först», ljöd det omissstänksamma svaret.

Mr Cheetham tog ett ljus i en af de gedigna gamla mässingsstakarna och de gingo ned tillsammans. Hur väl känle icke Harry till vägen, hur ofta hade han ej kilat ned för dessa trappor för att hämta sin onkels gamla portvin!

Mr Cheetham följde honom med handen i fickan: han höll fingrarna hårdt slutna om något, som låg gömdt där — en lång knif och en flaska kloroform, som han ämnade använda, om den första dosen ej skulle verka kraftigt nog. Han var mycket gröfre och starkare än Harry, och alla människor i huset voro borta i kyrkan.

Harry undersökte väggen, tog ur ljuset och knackade på den med den tunga staken.

»Det ser ut, som om den hölle på att sätta sig betydligt. Jag skulle råda er att genast stödja den med trästöttor och sedan med järn så fort som möjligt.»

»Se hit!» sade Cheetham.

Han lät verkligt öfverraskad, hvilket han för öfrigt nog skulle gjort, äfven om han ej varit det.

»Se på denna skiffersten», sade han.

En af stenarne i källargolfvet hade sjunkit ned på ena sidan. Den motsvarande upphöjningen å andra sidan lämnade ett mellanrum af tre eller fyra tum. Då de lyste med ljuset, sågo de, att det ej fanns fyllning inunder stenen, utan att det var en näiighet därnere. Cheetham bände upp stenen med en järnstång, som hört till fönstergallret, men som nu låg bland en hop skräp i ett hörn af källargången. Då han gjort detta, lutade han sig tillbaka mot väggen med flämtande andedräkt och tryckte handen mot sidan.

»Hvad är det?» frågade Harry.

»Jag har litet ondt åt hjärtat — det är väl bara dålig matsmältning, förmodar jag . . .»

De böjde sig ned öfver hålet och tittade ned, hvarvid de varseblefvo några trappsteg, som förde ned till en underjordisk gång.

»Ni har tur, min gosse», sade Cheetham muntert. »Det skulle icke förvåna mig, om detta är vägen till er onkels gömda skatt. Skulle ni vilja gå ned och se efter?»

Forester steg försiktigt och med ljuset i handen nedför trappan till botten af hålet.

»Hur är det? Är det någonting där?» sade Cheetham ofvanifrån.

Han hade bändt upp stenen på kant och höll den nu mot sitt knä. Harry såg upp och varseblef nu med ens i Cheethams ansikte hela hans usla, dåliga själ afslöjad framför sig.

»Det finns ingenting där, endast ett tomt hål», sade han. »Släpp nu upp mig!» ropade han.

Den tunga stenen föll tillbaka på sin plats. Cheetham grep tag i järnstången och bände den fullt tillräta. Då han emellertid märkte, att stenen något rördes underifrån, sprang han hastigt

fram och vältrade en grof bjälke, som stod stödd mot väggen, öfver stenen. Den föll ned med ett doft ljud, och stenen rörde sig nu icke vidare.

Cheetham reste sig upp och torkade svetten ur pannan med näsduken. Han hade för en gångs skull handlat impulsivt, utan att tänka på konsekvenserna. Det hade varit hans mening att uppehålla Forester, till dess sömnmedlet börjat verka, och sedan helt lugnt döda honom så hastigt som möjligt. Men, då han sett sin fiende därnere i den färdiggjorda grafven vid sina fötter, hade frestelsen blifvit honom för stark.

I samma ögonblick han gjort det, ångrade han det. Karlen kunde ju skrika, tjänarne höra honom — aflägsna möjligheter visserligen — men dock möjligheter. Han hoppades likväl, att dropparne skulle verka och göra Forester medvetlös, till dess den förskämda och otillräckliga luften i fångelset helt och hållet skulle kväfva honom.

Han stängde dörren till källarrummet, som låg långt inne i en lång korridor, och gick tillbaka, i det han omsorgsfullt stängde alla dörrar efter sig. Om han dödat Harry, hade det varit hans mening att lyfta upp den stora stenen och begravva honom under den. Spade och hacka funnos där redan.

Nå, nu var han i alla händelser omsorgsfullt begravven, och Cheetham log ett fullt leende, i det han gick tillbaka till sitt bibliotek och drack ett stort glas konjak.

Han kastade sig ned i en bekväm stol, darande i hela kroppen, men skrattade åt sig själf, för att han darrade.

»Gjort är gjordt», sade han. »Och väl gjordt, förrästen! Jag tror nog också, att jag skall sno ihop den utmärkte gentlemannens dödsruna bättre, än hvad man brukar i pjäser och romaner . . . Men för öfrigt är det nog klokast att icke alls inlåta sig därpå. Jag skall blott säga, att jag sett honom med en flicka. Om hon föraktar honom, kommer hon nog snart att hata honom, och när det gått så långt, skall jag nog hålla mig framme . . .» Han satt tyst en lång stund med hufvudet sänkt mot bröstet. Därpå gick han åter ned till källardörren och lyssnade. Icke ett ljud. Han stod där i tjugu minuter. Icke det minsta ljud bröt tystnaden i det gamla huset. Så gick han tillbaka till sin stol i biblioteket, öfvervåldigad af en känsla af dödlig fysisk sjukdom.

»Jag är icke så stark, som jag trodde», sade han.

Sedan kom tanken på Sybil åter öfver honom, och hans ögon började glöda.

»Och ändå är hon värd det», mumlade han högt — »hon vore mödan värd tjugu gånger om!»

V.

Det var nu tre dagar, sedan mordet begåtts. Med själsångest gjorde Cheetham den upptäckten, att det icke går så lätt och ledigt, som han trott, att döda och begravva en människa i sin egen källare. Han kunde omöjligen hvarken äta eller sofva. Mer än en gång tänkte han, att han skulle gå ned i källaren, vältra bort bjälken, lyfta upp stenen och hjälpa Forester tillbaka till ljuset och lifvet samt taga framtiden så godt han kunde. Men om Forester redan vore död? Nej, han vågade ej lyfta upp denna sten igen, af fruktan för hvad han skulle finna bakom den.

Det var vid sovedgången på den tredje dagen. En grå rägnkappa skymtade fram på vägen,

hvilket tillkännagaf, att en kvinna nalkades — det var Sybil. Hon gick rakt upp till honom. Hennes korta, lockiga hår glänste som en gloria under den lilla grå mössan, som hon hade på hufvudet. Några glänsande rägn droppar sutto ännu kvar i den, och hennes af luften uppfriskade kinder hade vallmons milda, rena färg. Hennes ögon glänste, och hon drog ihop de raka ögonbrynen.

»God afton, mr Cheetham», sade hon. Han visste icke riktigt, om han inbillade sig det, eller om det verkligen var en hård och hotfull klang i hennes annars så mjuka och musikaliska röst.

»Jag kom just hit för att fråga er, om ni sett till Harry Forester. Ni minns, att jag talade om

för er, att jag skulle gifta mig med honom, och ni önskade honom all lycka.»]

»Hvad menar ni?» hörde han sig själf yttra mera naturligt, än han vågat hoppas. »Hvarför skulle jag ha sett mr Forester?»

»Nå — jag förstår! Ni har icke hört talas om hans hemlighetsfulla försvinnande, att han gick bort för tre dagar sedan, att han ej varit hemma sedan i lördags . . . Alla människor undra, hvilken olycka som kan ha händt honom!»

Ljudet af hennes röst, hennes friska skönhet, beröringen med en medmänniska verkade på hans sjuka själ som en frisk fläkt.

(Forts.)

ELDSVÅDAN VID NORRTULL I STOCKHOLM.

ÖFVERSTA BILDEN: Brandchefen, kaptan Sabelström och brandlöjtnanten Lundberg.

NEDERSTA BILDEN: Släckningen af det väldiga vedbålet pågår.

Foto. Ax. Lindahls Fotogr. affär Sthlm.

Hufvudstaden har under de senaste veckorna hemsökts af flere större eldsvådor af delvis rätt mystisk karaktär, bl. a. i söndags åtta dagar, då ett vedupplag å ej mindre än 600 famnar torr björkved, tillhörigt vedhandlare Johan Wall samt en nyinredd tvåvånings fabriksbyggnad, den för tre år sen nedbrunna f. d. Freyschuss' vagnfabrik, blefvo lågornas rof.

Brandkåren, som varskoddes om elden kl. 3.10 på söndagsmorgonen, ryckte ut med vanlig snabbhet samt utförde tillsammans med 60 man från gardesregementena ett synnerligen vackert släckningsarbete, hvarom våra bilder ge en god föreställning.

Först vid 9-tiden på aftonen fick garnisonsmanskapet rycka hem. Brandkåren hade göra med eftersläckningen hela följande dag.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

C. M. A. FOCK.

E. J. KÖNIG.

A. F. PETERSÉN.

FRITZ NETZLER.

P. T. HIERTQVIST.

FÖDELSEDAGAR. 65 år fyllde den 1 maj den bekante järnvägsveteranen stationsinspektoren, frih. *Carl Magnus Axel Fock*, som i 38 år varit i järnvägens tjänst, däraf de 30 på sin nuvarande plats. En mängd gratulationer ingingo från olika håll på födelsedagen, som firades med ett amneradt samkväm.

60 år fyllde den 1 juni kammarherren, f. kaptenen vid Svea lifgarde m. m. *Erik Johan König*, hvilken då var föremål för mycken hyllning från släktingar och vänner.

60 år fyllde den 30 maj innehafvaren af Stora hotellet i Örebro källarmästaren *A. F. Petersén*. Hr P., som sedan 1859 förestått detta etablissement, har i flere årtionden arbetat inom sitt fack. Han har genom sitt redbara och vänsälla väsen förvärfvat stora sympatier, och var på sin 60-årsdag föremål för mycken uppmärksamhet från vänner och underhafvande.

50 år fyllde den 31 maj regementsläkaren dr. *Fritz Netzler*, en af Stockholms mest kände och skattade läkare. Många lyckönskningar från när och fjärran ingingo på femtioårsdagen.

AFSKED har i dagarne beviljats åt en veteran inom järnvägsmanuskåren lokomotivföraren *Per Fridolf Hiertqvist*, hvilken varit i järnvägens tjänst sedan 1863. Den duglige och bepröfvade mannen innehar medaljen i guld för nit och redlighet i rikets tjänst.

DÖDSFALL. Pingstdagen afled i Stockholm civilingenjören *Otto Gabriel Nyström*. N. var under flera år anställd vid Motala verkstad såsom ingenjör vid lokomotivverkstaden och för brobyggnader, som därefter blefvo hans specialfack. Vid sin död var han järnvägsstyrelsens kontrollant af och konstruktör för brobyggnader, i hvilken befattning han utvecklat stor duglighet och energi. Han sörjes närmast af maka och dotter.

Pingstdagen på aftonen afled i Lund fabriksidkaren civilingenjören *Carl Herman Salander* f. 1854. Den aflidne, som vid sin död innehade en större färgeriförelse, var en synnerligen sympatisk person och äfven musikaliskt begåfvad.

Annandag pingst afled i Norrköpings sjukhus ingenjören *Alfred Emanuel Axelson* i en ålder af 44 år. Den aflidne, hade genomgått tekniska elementarskolan i Norrköping, samt haft anställning vid flera mekaniska verkstäder, bl. a. i Bergen. Senast var han anställd vid det stora Kockumska etablissementet i Malmö, där han var chef för ritkontoret och förste konstruktör i maskinafdelningen. Han efterlämnar minnet af en duglig och hjärtgod man.

Natten till annandag Pingst afled i sitt hem i Haparanda, kontraktsposten, kyrkoherden i Neder-Torneå kontrakt af Norrbottens län, folkskoleinspektören *Per Olof Grape*, L. N. O. något öfver 56 och ett halft år gammal. G. var en synnerligen klartänt och begåfvad man, som arbetat sig upp till den

mest bemärkte mannen i hela svenska Tornedalen. Vid hans bår stå sörjande maka och 10 barn.

Med lasarettsläkaren och R. W. O. *Claës Wilhelm Bohtin* borttick en af Sveriges mera bemärkte läkare. Dr B. var född i Falun 1837, blef med. lic. 1866 och samma år lasarettsläkare i Varberg, hvilken post han innehade till sin död. Den aflidne, som företagit flere utländska studieresor, var inom det sambälle han verkade synnerligen betrodd och ömtyckt; han var t. ex. ledamot af stadsfullmäktige — och i vida kretsar sörjes nu den hjärtgode, vänsälle läkaren.

Den 30 maj afled i Hernösand jägmästaren *J. H. R. von Hedenberg*. H. var född 1839, var först militär, utexaminerades 1862 från Skogsinstitutet och erhöåll det rivier han vid sin död innehade 1890. Vid sidan af sin befattning som jägmästare innehade den verksamme och dugande mannen en mängd enskilda och allmänna föroendeuppdrag, och hans bortgång beklagas allmänt i hela det sambälle han tillhört.

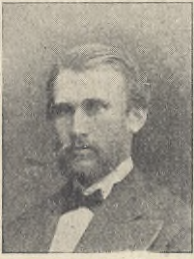
I Helsingborg afled den 1 dennes grosshandlaren *Georg Mårtensson* i en ålder af 51 år. M. var en synnerligen driftlig affärsman och representant för södra Sverige för Munksjö papperbruk och Liljeholmens stearifabrik. Han efterlämnar maka och 3 barn.

Byggnadsstämman *Hjalmar Leopold Ludvig Wahlén* afled söndagen den 2 dennes i Stockholm. W. som var född 1846, var en af huvudstadens mera bemärkte byggnadsstämman, och har uppfört flere större byggnader därstädes, bl. a. Adolf Fredriks ännu ej fullt färdiga folkskolehus.

Den 2 juni afled i huvudstaden den framstående byggnadsstämman *Carl Henrik Hallström* 73 år gammal. H. har uppfört ej mindre än cirka 200 större byggnader på olika platser i riket, bl. a. Karolinska institutets byggnad 1867—69 Stockholm, Centralstationen darsammastädes (med Elling) 1867—71 Uppsala universitets hus 1870—87 o. s. v. Den i sitt fack ovanligt dugande och nitiske mannen efterlämnar många sörjande släktingar och vänner.

Den 3 juni afled i Stockholm kaptenen vid Svea lifgarde, adjutant hos h. k. h. kronprinsen, friherre *Henrik Wilhelm Falkenberg*. Han var född 1855 och nådde sin nuvarande grad 1898. Frih. F. var en af Stockholms mera kända personer samt en af dess ställigaste och mest sympatiska officerare. Det oförmodade dödsfallet, förorsakadt af lunginflammation, har i vida kretsar väckt mycken sorg, detta ej minst inom vår kungaborg, vid hvilken den aflidne genom sitt adjutantkap hos kronprinsen var knuten.

F. d. stadskamreraren i Stockholm *August Dahlérus* afled onsdagen, nära 90 år gammal. Han bekläddes stadskamrerareplatsen åren 1858—77 samt var äfven under många år kamrerare vid stathållareämbetet på Drottningholms slott. Den aflidne var i sin krafts dagar en synnerligen nitisk och duglig tjänsteman.

O. G. NYSTRÖM. †

C. H. SALANDER. †

A. E. AXELSON. †

PER OLOF GRAPE. †

HJ. L. L. WAHLÉN. †

C. H. HALLSTRÖM. †

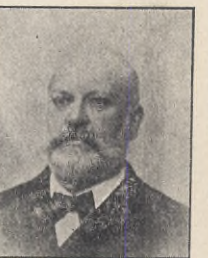
H. W. FALKENBERG. †

AUGUST DAHLÉRUS. †

C. W. BOHLIN. †

J. H. R. von HEDENBERG. †

GEORG MÅRTENSSON. †